Ode aan de groene wildernis voor het verdwenen en vergeten is …

Aan de Teeuwishoek op het achterterrein van nr. 19, schuin tegenover ons huis, ligt een bijzonder perceel. Het is een klein stukje wildernis van zo'n 2.000 m² groot midden in een woonwijk. Het lijkt wel een stukje niemandsland. Omsloten door heggen en hekwerk is het al meer dan 25 jaar nauwelijks betreden. Niet dat het echt een stukje niemandsland is. Het is namelijk van de erfgenamen van de heer Tiny Vorstenbosch (afstammelingen van broer(s) en/of zus(sen)). Ze komen van ver (Vlijmen als ik het goed heb). Gedurende meer dan 25 jaar kwamen ze slechts een enkele keer kijken hoe het erbij lag. Was het wel rommelig genoeg? Bleef de buurman van nummer 19 er wel vanaf? Het moest namelijk verwaarlozen, rommelig en lelijk zijn. Dan gingen de omwonenden misschien wel protesteren en oproepen om er dan maar een bouwbestemming op te doen. Ooit was dit perceel dus onderdeel van Teeuwishoek 19 en eigendom van Tiny Vorstenbosch. Tot hij overleed (zonder vrouw of kinderen) ergens begin negentiger jaren (dat heb ik niet helemaal scherp). De kippen scharrelden 31 jaar geleden, toen wij hier kwamen wonen, nog los en staken dagelijks de straat over om aan onze kant een graantje weg te pikken. Lang heeft het niet meer geduurd want 'Plan Teeuwishoek werd verder bebouwd en het verkeer nam toe.

Ik ben dit stukje wildernis enorm gaan waarderen. Hoe bijzonder is 't, wanneer je in een keurige bebouwde driehoek van straten zo'n stukje wildernis aantreft. Om het perceel staat gedeeltelijk hekwerk, maar ook oude meidoornhagen. Nu het lente is en ze in bloei staan snuif ik met weemoed en verlangen de geur van de bloesem op. Deze metershoge verwilderde hagen die - zeer waarschijnlijk meer dan vijftig jaar oud - jaar in jaar uit ons laten genieten van hun

bloemen, geuren, groen, takken ... Beschermende takkenstelsels die een verblijfsplaats bieden voor de vele mussen en andere vogels die hierin hun nesten bouwen en hun kroost volstrekt ongestoord kunnen grootbrengen. En niet alleen in het voorjaar maar het hele jaar door zie ik de mussen de heg in- en uitschieten en hoor ze er 'kibbelen' met elkaar. Een roodborst zingt er het hele jaar door 's morgens als eerste z'n mooiste lied om zijn territorium aan te geven.

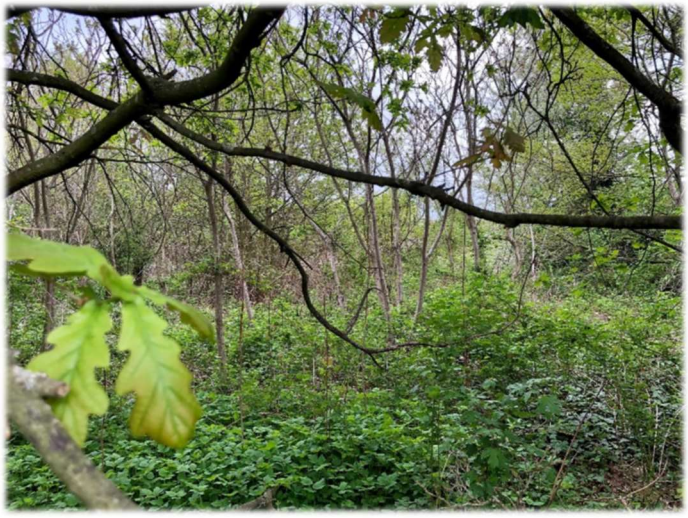

Wanneer je je een weg naar binnen hebt gebaand valt al het aangeharkte, nette, opgeruimde, waar veel mensen van lijken te houden, weg. Hier heeft de natuur in al die jaren zijn gang mogen gaan, de regie genomen. Kleine boompjes zijn ter verrommeling omgeduwd of gewoon omgevallen. Maar voor wie goed kijkt is zichtbaar dat biodiversiteit er bezit van heeft genomen. Enkele populieren, eiken en esdoorns strekken zich boven het struikgewas uit. Zij bieden een toevluchtsoord aan merels, roodborsten, mezen, Turkse tortels, eksters, kauwen, vleermuizen en nog veel meer. Zij kunnen zich hier volledig veilig weten. Ook het bodemleven is onberoerd gebleven en de dode takken en bladeren hebben het al die jaren verrijkt. Dit rijke bodemleven is als niets anders zo goed in staat om de door klimaatverandering, steeds heviger regenbuien te verwerken. Daar kan geen NK-tegelwippen (tegel eruit – plant erin) tegenop. Deze kleine groene wildernis is bovendien een verkoelende oase tegen hittestress. Natuur, groen, bermbloemen (het fluitenkruid bloeit nu), vogelgeluiden … juist in deze coronatijd hebben we ervaren hoe belangrijk dit voor ons is. Dat is met wetenschappelijk onderzoek onderbouwd.

Maar binnenkort dreigt deze kleine groene wildernis te verdwijnen. Het zou bebouwd moeten worden. Ondanks dat er een 'Groen'-bestemming op zit, lijken de zucht naar meer erfenisgeld en commerciële projectontwikkeling en 'er-moeten-1-miljoen-huizen-gebouwd-worden' het nu toch te gaan winnen. En als het dan allemaal geregeld is en de plannen voor de bebouwing zijn gemaakt, kunnen de werkzaamheden beginnen. Met een graver en kettingzagen wordt de kleine wildernis, zonder de schoonheid te zien in zijn geheel vernietigd. In hooguit enkele dagen wordt korte metten gemaakt met wat hier in meer dan vijftig jaar is opgebouwd. Worden de hagen en de bomen met geweld en veel lawaai omgezaagd, omgeduwd en afgevoerd. Alles met de grond gelijk gemaakt en een groot gapend gat achterlatend. Wordt de grond afgegraven, zand opgebracht en kan de bouw beginnen.

En voor je het weet is iedereen misschien wel vergeten hoe het hier was. Velen zullen misschien wel zeggen: mooi dat die rommel is opgeruimd, eindelijk wordt het netjes.
Maar ik weet wat we hier dan verloren hebben. Ik weet dat we bomen nodig hebben omdat ze CO_2 opslaan en fijnstof uit de lucht opnemen, dat we niet zo simpel - zoals we onszelf dat vertellen - oude bomen kunnen compenseren met jonge. Dat het decennia duurt voor we weer terug zijn bij het punt net vóór de graver en kettingzagen aan hun niets ontziende verwoesting begonnen. Dit moment. Het moment waarin het College zijn principemedewerking heeft verleend met het ingediende plan.

Ooit, dik dertig jaar geleden toen wij hier kwamen wonen, is het natuurlijk ook zo gegaan. Werd het oude afgebroken, vernietigd om nieuwe bebouwing te realiseren. Hoe was het vóór 'onze' tijd? Wij weten het niet echt. We waren blij dat de plannen er al waren en we ons stukje grond hadden gekocht en er ons huis op konden bouwen. We hadden geen idee.

En nu staan we op het punt dat de geschiedenis zich herhaalt … Maar we zijn inmiddels dertig jaar verder en er is in die tijd veel gebeurd én veel veranderd. Door de wetenschap die heeft vastgesteld dat het klimaat aan het veranderen is. De temperaturen stijgen. De zomers steeds heter worden, de winters steeds minder koud. Dat we te veel water aan de bodem onttrekken. Dat we er zuinig mee moeten zijn. We weten dat het anders moet.
En zo worden we anno 2021 door de gemeente en Waterschap Aa en Maas uitgedaagd klimaatbestendige maatregelen te nemen. Zoals een groen dak, een buurtmoestuin, tegels eruit-planten erin, een geveltuin, een regenton, infiltratiekratten. Allemaal maatregelen om de klimaatverandering beter op te vangen en de biodiversiteit te verbeteren. Omdat het anders moet en wel NU!

De overheid en overheidsdiensten willen dat wij, burgers, de handen in één slaan. Alleen én gezamenlijk maatregelen nemen. Om in onze tuinen de biodiversiteit te vergroten door tegels te wippen, vijvers aan te leggen, planten toe te voegen, daken groen te maken, bomen te planten, regenwater af te koppelen … en ga zo maar door.
En wat gebeurt er tegelijkertijd?
Ondertussen maakt u, de gemeentelijke overheid, onder het mom van ‘er-moeten-1-miljoen-huizen-gebouwd-worden’ kapot - wat volledig natuurlijk zonder onze inmenging al gedaan is aan klimaatbestendige en waterbesparende en biodiversiteit verbeterende ‘maatregelen’ - door medewerking te verlenen aan dit initiatief.

Het is bizar en het verwart me steeds weer. Hoe is het mogelijk dat we zo goed weten wat nodig is, er steeds weer commerciële keuzes gemaakt worden (waar veel geld mee verdiend wordt) en verwachten we van de burger dat die het verschil gaat maken en investeert in klimaat, biodiversiteit, natuur. Met en zonder subsidies. Het is voor commercieel gewin de natuurwaarden steeds verder uitkleden en van de burgers (en NGO’s) verwachten dat zij het compenseren. Het klopt niet. We zijn allemaal BURGERS van deze Aarde.

Waar houdt het op? Wanneer houdt het op? Wanneer komt het besef dat NU het moment is?

Dat we het NU gewoon moeten gaan doen!
Alleen, met elkaar, met z’n ALLEN!

14 mei 2021